

Prædiken til 1. søndag i advent 2021

Af Mette Høyer Dansøn

Salmer: 74 Vær velkommen, Herrens år (Advent), 84 Gør døren høj, gør porten vid, Sov du lille – (udleveret ark) ¹, 130 Fredløs er freden, hvor menneskets veje,

-

83 Glæd dig, Zion, glæd dig, Jord! 87 Det første lys er Ordet, talt af Gud, 89 Vi sidder i mørket, i dødsenglens skygge

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Lukas:

Jesus kom også til Nazaret, hvor han var vokset op. På sabbatten gik han efter sædvane ind i synagogen, og han rejste sig for at læse op. Man rakte ham profeten Esajas' bog, og han åbnede den og fandt det sted, hvor der står skrevet:

»Herrens ånd er over mig,

fordi han har salvet mig.

Han har sendt mig

for at bringe godt budskab til fattige,

for at udråbe frigivelse for fanger

¹ Se <https://salmeanker.dk/sov-du-lille-sov-nu-godt/>

og syn til blinde,
for at sætte undertrykte i frihed,
for at udråbe et nådeår fra Herren.«

Så lukkede han bogen, gav den til tjeneren og satte sig, og alle i synagogen rettede spændt øjnene mod ham. Da begyndte han at tale til dem og sagde: »I dag er det skriftord, som lød i jeres ører, gået i opfyldelse.« Alle gav de ham deres bifald og undrede sig over de nådefulde ord, som udgik af hans mund, og de spurgte: »Er det ikke Josefs søn?« Han svarede dem: »I vil sikkert bruge denne talemåde mod mig: Læge, læg dig selv! og sige: Vi har hørt om alt det, der er sket i Kapernaum; gør det samme her i din hjemby!« Men han sagde: »Sandelig siger jeg jer: Ingen profet er anerkendt i sin hjemby. Og jeg siger jer, som sandt er: Der var mange enker i Israel på Elias' tid, dengang himlen var lukket i tre år og seks måneder, så der blev stor hungersnød i hele landet; og Elias blev ikke sendt til nogen af dem, men til en enke i Sarepta i Sidons land. Og der var mange spedalske i Israel på profeten Elisas tid; og ingen af dem blev rensset, men det blev syreren Na'aman.« Alle i synagogen blev ude af sig selv af raseri, da de hørte det; de sprang op, jog ham ud af byen og drev ham hen til kanten af det bjerg, deres by var bygget på, for at styrte ham ned. Men han banede sig vej imellem dem og gik.

Lukasevangeliet 4,16-30

Vi har i dag 1. søndag i advent. Vi står ved Indgangen til et nyt kirkeår, det er kirkens nytårsdag i dag ... Vi står ved indgang til adventstiden. Vi er i gang med at stemme sindet mod jul.

Jesus går ind i synagogen, hvor han læser op af en, for menigheden der – meget velkendt tekst. Det er Esajas, der læses fra... En tekst, der nærmest i kendskab svarer til juleevangeliet for en dansk menighed.

Og så kommer der et ”Nu”... for i det han læser op, bliver det opfyldt! Det er NU. ”I dag er skriftordet gået i opfyldelse” – siger Jesus.

Der bliver en forventningsfuld stilhed. ... Næsten som en juleaften i en dansk kirke.... Man kender ordene, og venter på, hvad siger han nu?

Og først bliver menigheden glad, for det første han siger, at det er ”Nu” – Profetien går i opfyldelse ”Nu”. Men så sker der noget uventet. Jesu ord går en hel anden vej end det, de forventer at høre. ... De bliver ikke inkluderet i ”Nuet” ... Det svarer til på en juleaften at få at vide, at juleevangeliet ikke gælder jer....

Det fremkalder en voldsom reaktion.

Ville I være vrede juleaften, hvis I fik at vide, at evangeliet ikke gjaldt jer, selv om I sad og var klar til at tage imod? Vrede, skuffede, kede af det... Jeg ville.

De, der sad i synagogen og hørte på Jesus, de var virkelig klar til at tage imod, og så vælger Jesus at gå en hel anden vej end det, de regner med at høre. De får at vide, at de ikke er klar til at tage imod...

Evangeliet forud griber allerede her det der sker i julen, at han bliver født i en stald ... og det der sker i påsken, ...at han skal til korset. Det er ikke en nem og lige vej, det er ikke luksus og åbne arme verden modtager Jesus med.

Det der "NU" det står meget tydeligt – og så forsvinder med det samme.... De var ikke klar til at tage imod... Er vi klar?

Vi kan ikke holde fast i Nuet – det er et "Nu", der gives os hele tiden, som vi ikke kan holde fast på, men må tage imod hele tiden. Igen og igen. ... Det er et Nu, Nu, Nu...

Jesus kommer med eksempler på, at Gud ikke er gået til det udvalgte folk først, men til andre...

Tænker vi på os selv som det udvalgte folk? Eller tænker vi på os selv, som de andre, som Gud er gået til... og dermed også som et udvalgt folk? Vil vi prøve at gribe "Nuet" og gøre det til vores? Vi kan ikke tage det til os selv, men må se hvor Gud åbenbarer sig... Vi skal ikke tænke på andre som udenfor og os som indenfor. Det er et af evangeliets budskaber til os... og det ryster os...

Hvor hører vi hjemme med Jesus? Der sniger sig en hjemløshed ind...

Hjemløsheden i krybben i Betlehem, den har han også fat i her. En profet er ikke anerkendt, der hvor han ellers skulle have hjemme.

For at følge Jesus, må vi blive lidt hjemløse, og ikke føle os som den indviede flok... Er vi der, hvor Jesus er på vej hen? Eller er vi der, hvor vi tror vi er så udvalgte, at vi ikke kan byde ham velkommen?

Vi rystes lidt her 1. søn i advent. Vi gøres lidt usikre... Vi gøres lidt mere lydhøre... Vi ved godt hvad vi er på vej til... Nyt år, adventstid, jul... Det hele er stadig nyt... Det er ikke en gammelkendt sag, en selvfølge... selv om vi synes vi er blandt de indviede...

Vi skal høre evangeliet som stort og nyt. Lige så nyt, som det er for et lille barn. Bliver vi ikke som et lille barn kommer vi slet ikke ind i Gudsriget, siges det til os i dåben... til alle os, der har svært ved at høre noget velkendt som nyt og badebrydende...

I evangeliet jager jøderne Jesus ud til kanten... Klar til at skubbe ham i døden, men han baner sig vej igennem dem... og freden sænker sig. De kan ikke dræbe ham, men må overgive sig til ham i det "Nu" hvor han baner sig vej gennem dem...

Evangeliet begynder med fred fra Esajas – men det Jesus siger får en kant... ud til kanten af bjerget... og så sænker freden sig alligevel, og han kan bane sig vej igennem mængden...

Hvad er det hos os, han skal bane sig vej igennem? Hvilken kant har vi skubbet Jesus ud på? Kan vi her i advent lade Jesus bane sig vej igennem os – ind i os...?

Hvad er det, der kan gøre, at vi stopper med at skubbe Jesus ud til kanten, og lader ham bane sig vej ind i os? Det må vi finde i adventstiden ... I vores forberedelsestid her frem mod jul.

Det er Nu vi skal forberede os til jul... Det er advent...

Det gode budskab kan godt være den bøn evangeliet vækker i os... Det gode budskab må gerne være i sin vorden her 1. søndag i advent. Vi er på vej... og må lade Jesus bane sig vej ind og vandre med os. Lad os bede ham om, at være inkluderet i det "Nu" der skete juleaften, og sker igen og igen med os. Lad os stemme sindet, åbne os, så vi bliver klar til at modtage.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud,

Fader, Søn og Helligånd,
du, som var, er og bliver én sand treenig Gud,
højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed
Amen